

"Het is zo vreselijk gewoon dat mijn leven hier naar de kloden gaat"

Er was eens een man, die op een kantoor werkte. Hij werkte daar met veel plezier. Dag in dag uit hield hij zich bezig met het notuleren van vergaderingen, het uitwerken van de notulen, en het schrijven van uitnodigingen voor nieuwe vergaderingen. Hij vond het een afwisselende betrekking. Met name hield hij van de lange uurtjes vol concentratie, die hij nodig had om uit te puzzelen wat er precies gezegd was ter vergadering, en vooral hoe het bedoeld was. Soms ook ging er iets mis. Dan verklaarde een van de vergadelaars dat hij iets niet gezegd had en dat de notulen fout waren. Daar was dan soms wel, en soms niet iets aan te doen; het hing er maar net van af, wie het gezegd had, en hoe er geprotesteerd werd. Spannende momenten waren dat altijd, die hij vol interesse tegemoet zag, elke keer als een vergadering werd geopend. Op een dag kwam de voorzitter van de vergadering naar hem toe, met het verzoek of hij wilde notuleren bij een onderhoud dat binnenkort zou plaatsvinden met de directie van het kantoor.

Zo gebeurde het, dat hij kennis maakte met de directie, en dat hij een intelligente indruk op alle aanwezigen kon maken, niet in het minst, door voortreffelijk uitgewerkte notulen tijdig gereed te maken. Het duurde niet lang meer, of hij werd benoemd tot directienotulist. Hij was blij, dat men hem waardeerde, en dat een voorspoedige carrière voor het oprapen leek te liggen.

Hij was ongehuwd. Niemand zag daar een probleem in, behalve hijzelf. Hij keek soms naar de meisjes van de typekamer. Als die meisjes niet langer tegen hun werk konden, gingen ze door de lange gang zogenaamd even naar de w.c., en dan kwamen ze langs zijn kamer.

Hij wist dat zij van een ander, lager, niveau waren dan hijzelf. Maar toch, door de glazen afscheiding van zijn werkkamer keek hij soms naar ze. Zo onbereikbaar als ze waren, kon hij 's avonds laat wel eens aan ze denken. Hun overdadige make-up en parfums vervulde hem van afkeer en ook van opwinding.

Op een dag dacht hij dat twee passerende meisjes het over hem hadden, maar hij wist het niet zeker. "Die saaie piet? Voor jezelf zul je bedoelen!", hoorde hij zeggen, en zijn hart kromp ineen. "Waar doe ik het allemaal voor?", vroeg hij zich de volgende dag in de middagpauze af, gezeten achter een kop frikandellesoep. En hij wist het antwoord niet.

Hij was ongelukkig. Iedereen om hem heen waardeerde hem, en toch.... Wanneer hij zijn eigen probleem vergeleek met die van anderen, dan schaamde hij zich voor zijn ondankbaarheid (want een beter woord ervoor wist hij niet).

Hij troostte zichzelf dan met de gedachte, dat je maar beter ontevreden met jezelf kunt zijn, dan dat anderen ontevreden met jou zijn. En het stond hem helder voor ogen: mensen maken fouten in hun werk, omdat ze niet weten waar hun werk goed voor is. Iedereen zou zijn werk volmaakt goed kunnen doen, als men maar duidelijk voor ogen had, waarvoor het goed was, wat men deed. Natuurlijk voor de maandelijkse overschrijving, daarvoor deed iedereen het. Maar toch, was er niet nog iets anders, dat daar bovenuit steeg?

Hij ging zijn collega's en anderen hierover lastige vragen stellen. Hij ontdekte, dat men werkte om datgene te bereiken wat was opgedragen. Dat klonk logisch, maar dat was het niet. Zouden de mensen die dingen ook werkelijk willen bereiken, dacht hij, of zouden die mannen eigenlijk alleen maar wild willen vrijen met zo'n lekker meisje met heel veel lippenstift en parfum? En die vrouwen, wat zouden die eigenlijk willen?

En hij ging luisteren naar alles wat de mensen elkaar tijdens de lunch over het werk vertelden. Terwijl hij altijd goed kon noteren wat er gezegd werd, lukte het hem nu niet, de opmerkingen te begrijpen, die hij hoorde.

En hoe meer hij hoorde, hoe minder hij begreep. En hij dacht bij zichzelf: 'het doet er gewoon niet toe wat er aan de hand is, het doet er niet toe waarvoor ik hier werk, het doet er niet toe hoe het komt dat die meisjes

altijd even naar de w.c. moeten, het doet er niet toe of er fouten in de notulen worden rechtgezet. Het enige wat telt, is dat ik mijzelf niet kwel met deze vragen.' En, vlak voor het einde van zijn lunchpauze, terwijl hij zijn lippen aan een servetje afveegde en zich gereed maakte voor de vergadering van die middag, kwam er een vreselijke gedachte in hem op, die zijn geest overspoelde, en die hem ontmoedigde, nog verder te denken dan voor notuleren noodzakelijk was.